

A TEA... 2.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 24 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

**Kutasi Horváth Katalin: Te-ázás és
Holécziné Tóth Zsuzsa: A tea csodája**

II. helyezett lett:

Szabó Eszter Helka: Illataid

III. helyezett lett:

**Ságiné Szűcs Klára Mária:
A lépés, amely megváltoztatta egy asszony életét
és Jártó Róza: Teadélután
című írása.**

Gratulálunk!

Niedermayer József: Mesék világa – Az ügyetlen fiú

Téged is várunk
„az” munka világába;
fele királyság!

Gyorsan kitűnt a fiú ügyetlensége, és ennek maga is tudatában volt, ami általában tovább rontotta a helyzetet. Az 1970-es évek elején még nagyobb divat volt a stoppolás, mint mostanában. Mikor egy IFA teherautó, vagy ROBUR kisbusz állt meg, és a vezetőfülkébe kellett szállni, kapkodni kezdett, és gyakorlatilag nem tudta kinyitni az ajtót. Könnyen zavarba jött és elpirult akkor is, ha egy szép lány szemezett vele.

Akkoriban nagy dolognak számított a főiskolai felvétel, amelyet a fiú próbált is megbecsülni.

Az idő szerint Budapesten, a Szerb utca egy régi épületében volt a Műszaki Főiskola. Sajnos egy pár tantárgyból kezdett fokozatosan lemaradni, és ezt nem tudta behozni, ezért végül is menekülésszerűen otthagya az iskolát. Kedvenc olvasmánya volt John Updike könyve: a Nyúl-cipő, és a kialakult helyzet, valamint az előzmények kihozták belőle a menekülési ösztönt. Osztotta Ottlik Géza és Örley István véleményét, miszerint a gyermekkorban marad az élet nemesebb és érdekesebb valósága, érzékenysége – függetlenül a szülői támasztól –, kamaszkorban pedig hirtelen sehová sem tartozik az ember.

A Nyugati pályaudvar mellől indult egy villamos, amely szép komótosan kiballagott a Külső Váci úton, a MAHART Telelőparancsnokság épülete felé, amely az újpesti Népszigeten volt. Azt gondolta, hogy le tudja egyszerűsíteni és kalandosabbá tudja tenni az életét, ha hajósna; ma tróznak áll. A hajósok szálláshelyén ez így is látszott. de egy szép téli napon szállási parancsot kapott.

Először is be kellett pakolnia a bőröndbe, majd vonattal elutazott Bajára. Az utazás már kalandnak számított volna, de semmi érdekes nem történt. Kora délután érkezett meg a bajai vasútállomásra. Egyből a restibe ment és rendelt egy brassói aprópecsenyét csemege uborkával; ez volt a kedvenc étele. Még nem sejtette, milyen hosszú lesz az a nap.

A Bajai MAHART Kirendeltségen kellett jelentkeznie, útbaigazítás végett. Nagy nehezen megtalálta, a Sugovica-part menti városrészben. Kiderült, hogy az úszódarut a Bajától északra elhelyezkedő falu, Sükösd közelében fogja megtalálni. A Sió-csatorna dunai torkolatának magasságában található; partközelen kikötve.

A MÁVAUT buszok még a Béke térről indultak. Szerencsére megtalálta a Sükösd felé induló buszt, és nemsokára már a faluban kérdezősködött tovább. Kiderült, hogy a falu északi végén van a Dunára kivezető út. A továbbiakban szerencséje volt, mert egy falubéli kamasz az oldalkocsis motorját próbálgatta, és szívességből kivitte a több kilométerre lévő Duna-parti árvízvédelmi töltésig.

Felkapaszkodott a több méter magas töltésre, és megint csak északi irányban haladt tovább a Sió-torkolat irányába. Nemsokára kutyák lepték meg, de szerencsére csak körülvették, nem harapták meg. A gátórházból előjött a gátőr, akitől további útbaigazítást kapott. Jó irányban haladt, de még pár kilométert meg kell tennie. Ennek már a fele sem volt tréfa, ugyanis február lévén korán besötétedett, és éjszakára kezdett nagyon lehűlni az idő. Járás közben nem lehetett annyira érezni a hideget, de mikor megállt - dunai széllel fűszerezve -, igencsak fázott. Mire elérte a helyszínt és a töltésről lement a Duna-partra, úgy este nyolc óra felé járhatott.

A töltés és a partvonalat között elég széles, növényzettel borított hullámtér helyezkedett el, de a part homokos volt, és a közeli magaslaton egyszerű építésű, árvízűző horgászkunyhók is voltak. A fiú lassan és kínosan kezdett rájönni, hogy az úszódaru a Duna jobb parti részére lett kikötve, tehát a másik oldalon volt, nem azon, amelyen ő állt. Dühében és ijedségében éktelenül elkezdett kiabálni a másik part felé. Látszott az úszódaru éjszakai kivilágítása, és homályosan ki lehetett venni a körvonalait. A víz ugyan viszi a hangot, de semmi nem történt.

A mobiltelefont még nem találták fel. Egész éjszaka nem volt semmi mozgás, hiába üvöltözött időnként. Nagy csend volt különben és nagyon hideg. Eszébe sem jutott, hogy visszamenjen a gátórházba - nincs meghátrálás, gondolta.

Bőröndjével együtt valahogy fel tudott mászni az egyik horgászkunyhó padlására. A kunyhóajtók különben zárva voltak. A ruhákat kiszedte a

bőröndből, és ahogy tudta, betakarta magát velük, valamint a sapkáját is jól a fülére húzta.

Eljött a napfényes reggel, a víz feletti köd is felszállt, és a fiú megállapította, hogy még nem fagyott meg. Később kiderült, hogy az arca nagyon is vöröslött. Az éjszaka eszébe jutott Stendhal úrfi - nemrég olvasta az életrajzát -, aki lovas szolgálatra indult. Makacs lovat adtak neki, nyomban levetette a hátáról, s az úrfi, úgy, ahogy volt, égszínkék ruhástól; pocsolójában landolt.

A fiú megint kiment hadonászni és kiabálni a partra, de az úszódarun nem mozdult senki. Talán elmentek hazulról, gondolta. Bement az erdős részre, talált egy vastag dorongot, és a parton felfordított, rögzített horgászladikhoz ment vele. Nagy nehezen visszafordította és eloldotta a kötelet is. Lassan húzni kezdte a ladikot a Duna felé. Megunta, hogy nem vették észre, és át akart evezni a Dunán. Kicsit ugyan furdulta a lelkiismeret, hogy csak úgy elkötötte a ladikot.

Mielőtt elérte volna a vizet, észrevette, hogy mégiscsak felfigyeltek rá, mivel egy motorcsónak indult felé. Szerencséjére; ugyanis a víz sebességével, a Duna sodróerejével nem számolt. A doronggal rendesen evezni sem tudott volna; a hajósok szerint Mohácsnál fogták volna ki.

Nagyon gyorsan kiderült az is, hogy az úszódarun nem olyan kalandos az élet. Kialakult a hajós személyzet között is egy sajátos hierarchia, amelynek a legaljára került, és fő feladata a kabinok takarítása lett a teletés időszakában. A nagy hidegre való tekintettel befűtötték a kazánt, amit folyamatosan - főleg éjszaka - kellett fűteni. Ez is a fiú feladata volt; kapott egy ébresztőórát, és éjszaka két óránként fel kellett kelnie, megrakni a tüzet.

Az úszódaru fő, gyakorlati feladata az uszályokban szállított terméskő kirakása volt; folyószabályozási, partvédelmi és fenntartási célokból, de daruként működve képes volt nagyobb teher emelésére is. Természetesen a hajózási műveleteknél szükség volt a matróz munkájára is.

Matrózként főleg a fedélzetmester - hajós (német) szóval: bootsmann - irányítása alá tartozott. A bootsmann gyorsan kiszúrta a fiú gyakorlati kezűgyességének hiányát, de jóindulattal kezelte. Elküldte egyszer a henteshez, hogy hozzon neki egy kiló húst; úgy mondja a hentesnek,

hogy karmonádlit kér. A hentes azt mondta, hogy olyan náluk nincsen, így a fiú semmilyen húst nem tudott vinni. Később kiderült, hogy a karmonádlit német szóból ered és sertés rövidkarajt, tehát az egyik leggyakoribb húsfajtát jelenti. A fiú valami egészen ritka, különleges, talán füstölt húsfajtára gondolt.

Egyszer megkérdezte a bootsmant, hogy mit kell még megtanulnia ahhoz, hogy gyorsabban és ügyesebben haladjon a munkájával. A bootsmann egyszerű választ adott: - Mindent! Mindent előlről kellene kezdeni tanulni.

Teás csészealj
lebeg az asztal felett;
lopott pillanat...

A fiú így már okosabb lett és leülhetett teázni az egyik hajógépésszel, aki mindig barátságos volt hozzá. Akkoriban még nem nagyon lehetett kapni jobb márkájú teát; ott pedig eredeti Lipton Yellow Label teával kínálták, citrommal ízesítve. Már csak ezért is megérte ide jönni, gondolta a fiú és mosolygott magában. A későbbiek folyamán, a munkahelyén, de a honvédségnél is, mindig volt egy teafőzője és merülőforralója, amit a „lengyel” piacon vett. Egy Zorkij márkájú félautomata fényképezőgéppel egy pár fényképet is készített, fekete-fehér filmre. Róla is készült kép, de sajnos nem lett elég éles. Egy kikötőbak előtt látható, kis terpeszállásban áll, elég lezser, majdnem flegma tartásban, de az arcvonásai nem kivehetők.

Az csak hab a tortán, hogy az égiek egy vihart is rendeztek a fiúnak. Egy ladikkal gyakorolta az evezést a Dunán, mikor is hirtelen hatalmas szélvihar támadt, és a keletkező magas hullámok elsodorták a ladikot. Megint szükség volt a motorcsónakos segítségére.

Ezután már nem sokáig maradt az úszódarun, összesen talán másfél hónapig volt ott. Húsvétra már hazakerült.

A Teremtőnek jó humorérzéke is van; főleg az elnevezések és az élethelyzetek teremtése terén. Azt lehetett ugyanis gondolni, hogy ez a pályakitérő jelentéktelen dolog, tévedés, megriadás, menekülési útvo-

nal. Azonban a fiúnak később úgy alakult az élete, hogy levelező tagozaton valahogy el tudta végezni a Baján lévő vízgazdálkodási főiskolát. Vízügyi munkahelyen kezdett dolgozni, és a fenti eseményektől számított tíz év múlva Budapestre került. A munkahelye az Újpesti-öböl bal partján helyezkedett el. A szemközti parton volt a MAHART Telelőparancsnokság épülete, ahol a hajósok szálláshelye is volt (1972-ben itt járt a fiú). Vízügyi szempontból hozzá tartozott a Duna-folyam Szobtól Budapestig, majd később hatósági szempontból egészen Dunaföldvárig; beleértve a Szentendrei Duna-ágot és a Ráckevei (Soroksári) Duna-ágot is. Hajózási ügyekkel is foglalkozott, valamint részt vett a kikötők engedélyezésében. Az említett Duna-szakaszokon hajóútkitűzési tervek készítésében is részt vett. A kivitelezési munkák folyamán pedig első-sorban természetéből készülő dunai partvédelmi és szabályozási művek építésében vett részt.

Ugyanaz a fiú, aki 1972-ben, késői órában a Sükösd feletti árvízvédelmi töltésen ballagott, kezében bőrröndjével, a Sió-csatorna torkolata felé...

Csésze teában
tükröződik hideg nap;
s benne arcom is...

Szabó Eszter Helka: Jógatea

Andi magának is nehezen vallotta be, hogy a közös teázást szereti a legjobban a foglalkozások végén. Akkor válthat egy-két szót a többiekkel. Van közöttük egy vállalkozó is, Szandra, aki egy biotermékeket gyártó céget vezet. Ahhoz képest, hogy cégvezető, nem annyira nyomulós, mint azok az ügynökök, akik naponta megfordulnak a Debrecen környéki kisvárosban, H.-ban. Ebbe a klubba zömmel helyiek járnak, akik ismerik a városkát. Szót lehet velük érteni.

Aznap Margó is jött, Andi barátnője. Margó rengeteget hajt a lakásért: nappal bérszámfejtő a kisvárosban, este egy debreceni büfébe jár be melózni, éjszakánként egy butiknak is varr hébe-hóba. Andinak a

tanítás kiszívja minden erejét. Nem is érti, hogy bírja Margó ezt az egészet. Még mindig együtt vannak Zoltánnal, azzal a különc, vegán fiúval. Nem ért rá sokat gondolkozni a barátnőjén, mert a lány egy szokatlan kéréssel fordult hozzá:

- Ne haragudj, szívem, pokolian fáradt vagyok, felráznál a lazításkor, ha elaludnék?

- Felébresztelek, ne izgulj - nyugtatta meg Andi.

Margó mindig így szólítja Andit, hogy „szívem”, Zoltánról meg úgy beszél, hogy a „kedvesem”. Hiába, az Erdélyből áttelepültek még őrzik azokat a régi, szép szavakat, amelyekkel ő már csak a népdalokban találkozott. Margó a Hargita vidékéről jött. Az édesanyja állítólag székegy. Együtt laknak Andival albérletben. Még szerencse, hogy Debrecenben van állás, és ők ilyen jól kijönnek egymással.

Miután végigcsinálták a mudrákat és a megszokott gyakorlatokat, már csak a lazítás maradt hátra. Mindenki hanyatt feküdt a jógamatracán, aztán magára húzta a takaróját. János, az oktatójuk - „civilben” szintén tanár - minden mozdulatukat, sőt, még a lélegzetvételüket is irányította. Margó viszont tényleg elaludt, mert Andi furcsa, horkolásra emlékeztető hangokat hallott a bal oldalán. Olyan volt, mint a disznóröfögés.

- Kérem, az orrunkon át lélegezzünk - mondta János a tőle szokatlan, már-már hivatalos stílusban. Andi félt, hogy őt majd azért cikizni, mert megmoccant, de megrázta a barátnőjét.

- Köszönöm, szívem - motyogta a lány. A szeme zavaros volt: mintha nagyon messziről érkezett volna vissza a tornaterembe. Gyorsan visszacsukták a szemüket, mintha mi sem történt volna. János szerencsére egy szót sem szólt. Andi a tea ízére gondolt. Ritkán érezte magát a lazítás után ennyire szomjasnak.

A levezető mudra után végre leülhettek együtt teázni. János a múltkor végre magáról is beszélt. Megtudták, hogy harmincévesen már túl volt két váláson. A gyerekeket a volt nejenél hagyta Debrecenben, de elköltözött a városból is, mert „felejtteni akart”. Egy éve házasodott újra. A kisvárosban tanít. Mondta, hogy a jóga sokat segített neki „újragondolnia az életét”. Andinak feltűnt, hogy a tea kavargatása közben Margót figyel. Csak nem azért, mert elaludt? - gondolta riadtan a lány.

- Tényleg, még sohasem kérdeztem meg, hogy miért is jártok jógázni. Például te, Margó? - tette fel oktatójuk a szokatlan kérdést.

- Én azért járok, mert szeretném megérteni Zoltánt - volt a válasz. János nagy, fekete szeme még jobban kikerekedett.

- Tudod, sokféle választ hallottam már erre a kérdésre. Például olyasmit, hogy jó lenne, ha alacsonyabb lenne a vérnyomásom, fogyni akarok, többet kellene mozognom, vagy érdekelnek a keleti dolgok - de olyat, hogy szeretném megérteni a másikat, még soha - foglalta össze János. Andi közben arra gondolt, hogy valójában minden kapcsolat alapja a másik megértése, nincs is ebben semmi különös. Talán ő is talál majd valakit ebben a nagyvárosban - gondolta, miközben a teája koncentrikus köreiben próbálta meglátni a jövőjét.

Margó egy szót sem szólt. Andi úgy érezte, ő tudja egyedül, miért adott ilyen különös választ a lány. Zoltán nemcsak vegán volt, hanem jógázott, sőt, még a világról is másként gondolkodott, mint az átlag. Andi sohasem merte megkérdezni, hogy buddhista-e, de gyanította, hogy igen. Zoltán egy korty alkoholt sem ivott, kávé sem, viszont rengeteg gyógyteát ismert. Egy ilyen pasit talán még nehezebb lehet megérteni, mint a magunkféléket - foglalta össze magában Andi.

János kérdése „szimpla körkérdés” volt, amire mindenki válaszolt. Andi nagyjából ugyanazt mondta, mint a többség: a stresszt szeretné csökkenteni az életében. Miután mindenki sorra került, végre mindenki a pohara fölé hajolhatott, élvezhette a tea finom illatát.

- Milyen tea is ez? Te biztosan tudod, Andi, hiszen te rendszeresen teázol - kérdezte hirtelen valaki a csoportból. Andi rettentően zavarba jött, mert fogalma sem volt róla, milyen teát főzhetnek a lányok a recepción. Annyit tudott csak kinyögni, hogy ő többnyire rooibos teát iszik, ha megfázik, akkor gyógyteákat, de a koffeint tartalmazó teáktól tiltják az orvosai.

- Ez valamilyen ízesített tea lehet. Fenséges aromája van - jegyezte meg a kérdező, egy levéltáros lány. Margó pokolian szégyellte magát, hogy nem ismer rá a teára az ízéről. Közben a társai is elkezdtek tipelni: mindenféle teanév elhangzott a borsmentától a gyömbérig. Javában folyt a találgatás, mikor megjelent Marika a recepcióról, hogy ösz-

szeszedje a kancsókat és teáscsészéket. Közelgett a záróra. A levéltáros lány Marikát is megkérdezte.

- Sima zöld teát ittatok - nevetett Marika, majd gúnyos vigyor ült ki az arcára. Mindent összeszedett, majd elvonult a csatatérről, mint egy győztes hadvezér. Andi leforrázva érezte magát. Oda minden tudománya, amit Zoltántól, a „gyógynövényszakértőtől” tanult.

Évek múlva talán már egyikük sem emlékezett a nem mindennapi jógaórára. Andi azon merengett a debreceni villamoson zsúfolódva, hogy a jóga mégsem segítette igazán a barátnőjét, hogy megértse Zoltánt. Még szerencse, hogy aznap nem volt otthon, amikor Zoltán felfeszítette a kerítést és egy szál vörös rózsával a kezében, meztelenül mászott be az albérletükbe, mert nem tudta feldolgozni, hogy Margó otthagya őt egy kalauz kedvéért. Margóék egy faluban vettek házat. Andi is megtalálta „az igazit”. Továbbra is teázik. Újabban „nagy kávés” párját is kezdik érdekelni a finom teák.

Ságiné Szűcs Klára Mária:

A lépés, amely megváltoztatta egy asszony életét

Egészen fiatalon kötötték egymáshoz az életüket, már több mint harminc éve mondták ki a boldogító igent. A gyerekek is gyorsan jöttek, két fiú. Már kirepültek, önálló családdal rendelkeznek, a három unoka iskolás. Nem is a szülővárosukban élnek. Egyikük külhonban, a másik az ország túlsó végén. Nincs velük gond, a helyzetből adódóan segíteni sem kell és lehet nekik. A szülők túlvannak életük delén, de még fiatalosak, egészségesek, tevékenyek, képesek lennének megújulásra, új élmények gyűjtésére, idősödő koruk mindennapjainak széppé, izgalmassá és értelmessé varázslására. Ez az állítás azonban nem teljesen igaz. A feleség jellemzője lehet, de a férjre nem illik az iménti megállapítás.

A férfi eredményes, jövedelmező vállalkozása elegendő anyagi forrást biztosított mindig a jó körülményekhez, a nyugodt, békés élethez. Az asszonynak soha nem kellett dolgoznia, bár képzett volt, jó szakmával rendelkezett. Számára a háztartás vezetése, korábban a gyerekekről

való gondoskodás volt a legfőbb feladat. Később szeretett volna munkába állni, de párja kitartó tiltakozása miatt erről fájó szívvel le kellett mondania. Nem sok baja mellett néhány éve a legidegesítőbb problémát az okozta számára, hogy mit főzzön ebédre, vacsorára. Értelmetlenül, színtelenül ment el minden napja. Kevés barátjukkal is ritkán találkoztak. Szórakozni, színházba évente egy-két alkalommal jutottak el. Mehettek volna többször is, de a férjnek erre nincs és soha nem is volt igénye. Régebben nyaranta két hétre elutaztak, mindig valami egzotikus helyre, de az utóbbi három évben már ezt sem szervezték meg. Maradtak a szürke, unalmas hétköznapok, meg ritkán az országban élő gyerek családos látogatása, esetleg az, ha ők jutottak el a fiaikhoz. Ezek a ritka események hoztak némi változatosságot, örömet, pici izgalmat az életükbe. A napi menetrendjük már olyannyira kialakult, annyira rutinná lett, hogy akár órát igazíthatnánk hozzá. Ébredés, reggeli szokásos tennivalók, a férj munkába indul, a nő elvégzi az otthoni teendőit, késő délután várja terített asztallal az urát, vacsora, kis, igazi érdeklődést nem mutató, felszínes beszélgetés, s már itt is az este. A férfi ezek után minden percét kizárólag a televízió előtt töltötte, folyton, nap mint nap. Sportadók, foci, jégkorong, kézilabda, kerékpárversenyek. Hosszú órákon át, késő éjszakáig, a külvilágot szinte kizárva nézte a meccseket. Bepájazolt 2-3 doboz sört, némi rágcálnivalót és agyonizgulta magát. Néha odabólintott a feleségének, ha az szegény mondott valamit, de leggyakrabban fogalma sem volt arról, mi a kérdés vagy a probléma. Később bevonult a nappaliból a hálóba, és ott folytatta. Ilyenkor a nő nézhetette a saját kedvenc műsorait, majd többnyire magányosan, egyedül aludt el. A reggellel kezdődő új nap ugyanolyan szokványosan, eseménytelenül, érdektelenül telt el, mint az összes többi előző. Már nem együtt éltek, csak egy fedél alatt, egymás mellett.

Ezt a monotonitást, egyformaságot a feleség kezdte már nagyon megelégneni. Többre, alkotásra, értelmes feladatra vágyott, ez a semmilyen élet rettenetesen elkéséřítette, különösen, hogy már a gyermekeinek sem kellett segítenie. Napjait tartalmatlannak, űresnek, magát haszontalannak érezte. Számptalan próbálkozása arra, hogy kirángassa férjét ebből a nihilből, ebből az itthoni tunyaságból, sorra kudarcba fulladt.

Hiába talált ki programokat, hiába hívott vendégeket, párja mindent hátrított azzal, hogy a vállalkozás kiveszi az erejét, ő ugyan nem mozdul, mert kikapcsolódni, feltöltődni csak a sportesemények megtekintésével képes, neki ennyi elég, ő így pihen és regenerálódik a következő napi fontos feladatai elvégzésére. Szerelmes együttlétről, meghitt, összebújós percekről meg már régóta szó sincs. A nő tudta, hogy ez nem normális, rájött, ha nem akar megkukulni, ronccsá válni, neki kell változtatnia, legalább a saját helyzetén.

Így aztán egyik nap, amikor váratlanul felhívta régen látott kedves barátnője, azonnal igent mondott a randevúra. Találkozót beszéltek meg egy kis teázóba. Örült, mert máris érzett egy kis célt maga előtt, valami picit mást az eddigiekhez képest. Olyan izgatottá vált, mint egy csitri, aki az első randevújára készül. A boltocska nem volt messze, sokszor elment mellette. Soha nem járt bent, nem is értette, minek a tea fogyasztásához ilyen nagy feneket keríteni, üzletet nyitni, otthon is megihatja az ember. Mi lehet ebben olyan különös? Nagy várakozással telve nyitotta be. Belépett, és ez a lépés örökre megváltoztatta az életét.

Bent diszkrét félhomály, kellemes halk, lágy zene fogadta. Az odakintől jelentéktelennek tűnő kis teázó ismeretlen hangulatot ébresztett benne. Mintha egy varázslatos mesevilágba csöppent volna, mintha egy álomországban járna, olyan békés és nyugodt volt minden. A kintihez képest kevés fényben is jól érzékelte a falakon elhelyezett képeket, mind a teáról szólt. Teacserjék, a tea betakarítása, feldolgozása szerepelt a csodásan megkomponált fotókon. Vidám, távol-keleti, színes ruhákba öltözött asszonyok mosolygós arca köszönt vissza rá. A teremben kicsi, kör alakú asztalakat látott, amelyeket puha párnákkal felöltöztetett székek vettek körül, megfelelő távolságra elhelyezve, hogy még véletlenül se zavarják egymást a teázgató, meghitten beszélgető vendégek. Az asztalokat hosszan leomló hímzett terítők, ízléses, selyemvirágos vázák, kis mécsesek, finoman megmunkált, fából készült szalvétatartók, füstölők díszítették. Körben a pultokon és tálalókon minden kellék ott sorakozott, ami a teázás rituáléjához szükséges. Kézvel festett, csodálatosan színezett öblös teakancsók, csészék, alátétek, dekoratív tányérok, gondosan tisztán tartott evőeszközök hívogató-

ták a látogatókat. Az egyik falat a teljes hosszában betöltő nyitott szekrény majd összeroskadtt a rengeteg aranysárga színű fém teásdoboztól. Volt csábító süteményes pult is, és különleges magokkal teli tálkákat is felfedezett. Amott cukros-, mézes-, citromosedénykéket látott. Az egyik sarokban, mint egy múzeumban, a teázás ősi múltját bemutató tárgyakat vett észre. A nő szeme lassan megszokta a félhomályt, tekintete végigsiklott a termen, s hamarosan észrevette a barátnőjét, aki bátorítóan integetett felé.

Másnap otthon folyton-folyvást a teázóra gondolt. Képtelen volt kiverni a fejéből, minden pillanatban eszébe jutott a meghittség, a kellemes ízek, a csodálatos hangulat, és a mindig vidám barátnőjével eltöltött két röpké óra. Érezte, tudta, hogy ezt meg kell ismételnie. Már a következő napra megszervezett egy újabb találkozót, ugyanoda. Jobban figyelt a környezetére. Szívta magába az illatokat, az ízeket, a finom zamatokat, lelkébe raktározta a hangulatot.

Rövid idő telt el a teázóban töltött napok óta, s ő egyre kíváncsibb lett, tudta, hogy valami új utat talált, célt, ami izgalmassá teheti csendes, eseménytelen életét.

„Energikus, egészséges és erős vagyok, képes lehetek még alkotni, tanulni, értelmes munkát végezni” - biztatta, bátorította magát. Érdekelte minden, ami a teával, teázással kapcsolatos, a hagyományok, a rituálé, ahogyan egy igazi teakedvelő fogyasztja ezt az isteni aromás italt. Hamarosan foglya lett. Rájött, hogy amit otthoni teázásnak neveznek, az csak megcsúfolása a teafogyasztásnak. Lelketlen, stílustalan. Háziaszszonyi teendőit nem elhanyagolva hamarosan kitartó kutatómunkába fogott, interneten, szakkönyvekben, könyvtárakban keresgélt. Előadásokra járt, tanfolyamokra jelentkezett. Egyszer még Japánba is el akart utazni, hogy megismerkedjen a ZEN teázási szokásaival, de ez nem jött össze, mert képtelen volt a férjét itthon hagyni. Néhány hónap múlva kész szakértője lett a kérdéskörnek. Tanulmányozta a tea és a teázás történetét, természetét, feldolgozásának módozatait, a teakultúrát, az ital fogyasztásának szokásait, elkészítésének titkait, hagyományait, megismerkedett a különböző fajtákkal, még az irodalomban is kutakodott. A teázás társasági eseménye volt évszázadokon át az emberiség-

nek, nem holmi filteres vacakokat dob tak egy pohárba, arra egy kis forró vizet és kész is, hanem megadták a módját, szertartások, ceremóniák, finom ízek párosultak hozzá. Ő ezt a hangulatot szerette volna visszavarázsolni. Tudatosan felkereste a város többi teaházát, mindegyikbe ellátogatott. Beszédbe elegyedett a tulajdonosokkal, információkat gyűjtött a személyzettől, nem szégyellt kérdezni, s többnyire szíves válaszokat is kapott. Mindenhol szerzett néhány lelkes teaimádó barátot, egyre több ismerősét hívta meg egy-egy alkalomra hol egyik, hol a másik kis üzletcskébe. Alig egy évvel az első meghatározó élménye után megalakította a *Tea Barátok Köre* társaságot, a *TBK*-t, amelynek ő lett a vezetője. Minden szükséges dokumentumot, szabályzatot elkészítettett, pénzt szerzett, támogatókat keresett. A klub működött, az ő élete pedig gyökeres, de annál fantasztikusabb fordulatot vett.

A férj mindebből szinte semmit nem vett észre. Otthon mindig minden rendben volt. Neki úgy tűnt, hogy minden úgy megy, mint azelőtt. Talán csak a tea lett más. Nem a régi kopott poharában kapta, hanem szépen megmunkált színes csészécskében, alátéttel, keksszel. Az íze pedig naponta más és más, és meglehetősen finom volt. Azt is érzékelte, hogy asszonya kicsit megváltozott, mintha jobb kedve lenne, vidámbb, nem perlekedik vele annyit, nem panaszkodik, sőt időnként teljesen fel van dobódva. Csinosabb is, többet törődik magával, frizurája, körmei ápoltak, színesebb ruhákat visel. De nem szólt, nem érdeklődött, nem dicsért. Nem faggatózott, nem firtatta a dolgot, örült, hogy nyugodtan hódolhat saját tévénézős szenvedélyének. Nagyon ritkán, úgy félévente azért hagyta magát elcsábítani, azt gondolta, hogy így befoghatja a felesége száját, s elment vele egy-egy programra, amire másnap már nem is emlékezett. Csak sokkal később jutott eszébe, hogy ilyen alkalmakor mindig egy teázóban kötöttek ki. Az is csak jóval később került elő agya valamelyik rejtett zugából, hogy ezeken az eseményeken mindenki szeretettel köszöntötte és üdvözölte a nejét, mintha mindig is ismerték volna, mintha mindenki a barátja lenne, s az asszony is kedves volt mindenkivel. Olyanok voltak, mint egy nagy baráti társaság. Elfogadta ezt a helyzetet is, s legfőbb gondja az volt, hogyan szabadulhatna mielőbb haza, hogy kényelmesen elhelyezkedve kedvenc foteljában a baj-

noki meccseket nézze. Később ezt a közömbösséget nagyon megbánta, alaposan ráfizetett önzésére, lustaságára.

Az asszony néhányszor megpróbálta elmesélni, milyen fordulatot vett az élete, milyen remek dologgal foglalkozik, mennyire boldoggá teszi, amit felépített. Szerette volna mindezt a férjével megosztani, vágyta az elismerő szavait, remélte, hogy buzdítást kap, s talán a párja érdeklődését is felkeltheti. De az fel sem fogta, nem figyelt rá, néha egy „jól van, csak csináld” válasszal elintézte az ügyet, fogalma nem volt semmiről. A nő belefáradt a kísérletezésbe, hiszen akár a falnak is beszélhetett volna. Határozott lépésre szánta el magát. Döntött.

A férj egy délután hazatéréskor üres lakást talált. Eleinte nyugodt volt, azt gondolta, a felesége elszaladt valamelyik üzletbe, s hamarosan visszatér. Aztán egy csapásra kijózanodott. A kedvenc tévés foteljában levelet talált. Amikor elolvasta, azonnal megértette, hogy milyen balga, figyelmetlen és ostoba is volt.

„Drágám! Lehetőséget kapsz, hogy változtass az életstílusodon, ami értelmetlen, izgalmak nélküli, felesleges, csak észrevétlenül, unalmasan megy feletted az idő. Egy hónapod van arra, hogy új alapokra helyezd a saját és - talán - kettőnk életét. Kérlek, vedd észre végre, hogy a munkán és a meccseken kívül mennyi más csodálatos dolog és szépség van az életben. Keress magadnak értelmes célt! Az ügyvédemet - ne csodálkozz, de nekem már az is van - utasítottam, hogy ha nincs eredmény, akkor adja be a válással kapcsolatos dokumentumokat a bíróságra. Én még bízom benned. Ne feledd, egy hónap!

Üdvözl az asszonyod, akit te már régen csak a lakás tartozékának tekintettél.

Ui.: Nyitottam a jelzett címen egy kis teázót. Legkésőbb egy hónap múlva várlak egy teára.”

***

**Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

Jalcs Irén: Mama

Ó, hogy rohannak a napok! Ma este kezdtem ezen töprengeni, mikor az ünnepi fénybe öltözött város, csodás varázsa, magával ragadott. A fákön fényfüzérék. Árusok kis pavilonjaiban hívogató ajándékok. Itt-ott karácsonyi dallamok csendülnek fel. Úgy terveztem, hogy gyorsan hazafutok és veszek egy kellemesen lazító fürdőt a nehéz nap után, de lelkemet átjárta az ünnepre hangolódás öröme, és nézelődni kezdtem. A kézzel készített, aprócska ajándékok érintettek meg. Elég régóta nézelődtem már, mikor földre gyökerezett a lábam, és hiába szerettem volna tovább lépni, nem tudtam. Az egyik pavilonnál, ahol forralt bort mértek, felfedeztem egy csészét, ami dekorációként szolgált. Régi darab. Több az már százévesnél is. Soha nem is gondoltam, hogy egyszer még valahol szembe jön majd velem ez a csésze. Másnak csupán egy csésze, de számomra sokkal több ennél. Pont ilyen van nekem is. Amire mindennél jobban vigyázok, és életem legnagyobb kincse. Sokáig néztem a csészét, majd könnyes szemmel indultam haza. Egy örökkévalóságnak tűnt az út, pedig csak néhány percre voltam az otthonomtól, de annyira szerettem volna már a kezemben tartani a kincsemet, hogy minden lépés egy örökkévalóságnak tűnt. Hazaérve, még a cipőmet sem vettem le, egyből a szekrényhez rohantam, és a polc mélyéről elővarázsoltam a fehér vászonba csomagolt bársonydobozt, majd felnyitottam a tetejét, és ott volt az a csésze, amihez oly sok szép történet és pillanat kötődik. Nagymamától kaptam. Ezért oly értékes. Néztem a színes rózsákat a porcelánon, de egy idő után nagyikám mosolygós arcát varázsolták elém a szirmok. Ő, aki mindig mosolygott, aki mindig meg tudott gyógyítani. Ő volt, aki mindig felszárította a könnyeimet. Egy valami nem sikerült neki csupán. Az, hogy megszerettesse velem a teát. Hiába ízesítette különböző módokon. Soha nem lett a kedvencem. Szinte hallom, ahogyan arról mesél, hogy milyen csodákra is képes ez az ital: „Tudod, mikor kicsi voltál, elég hasfájós baba voltál, és tudod, mi gyógyított meg? A köménymagos tea.” Csodálkozva hallgattam, mert el sem tudtam képzelni, hogy én azt valaha is megittam. De mesélt még arról is, mikor lázas voltam, és egy igazi citromos tea gyógyító erővel bírt. Magam előtt

láttam, ahogyan áll a tűzhely előtt, ahol már forr a víz, majd beledobja a teafüvet az edénybe, és hagyja, hogy elszíneződjön a víz. Majd fehér vásznon átszűri, és különböző módokon ízesíti. Az évek múlásával már kis szűrőn szűrte át, amit később a teatojás követett, és az utolsó évben a filteres változatra váltott. Most csodálkozok csak rá, hogy milyen nagy fejlődésen ment keresztül a teakészítés is. Igazából azért szeretem a lelkem mélyén a teát, mert hiába csak kóstolgattam, de a legszebb pillanatokkal ajándékozott meg. Ezek közül is a legszebbek a karácsonyi teázások voltak. Az ünnep délutánján összegyűlt a család és meggyújtottuk a gyertyákat. A kályhában lobogott a tűz. Én a nagy ölébe kuporodtam, és hallgattam azokat a szép történeteket, amelyeket Ő mesélt. Történeteket a szeretetről, az egymásra való odafigyelésről, és közben melegítette kezem a rózsás csésze, amiben illatos tea gőzölgött. Jellegetes fahéjas, almás íze volt. Bele-belekóstoltam, de nem igazán ízlett, és inkább arra kértem, hogy meséljen még. Sok év telt így el, míg az utolsó ünnepen már oly gyenge volt, hogy nehezebb esett az ülés is, de erőt vett magán, és a nagy fotelba telepedett. Hátahoz párnát raktam, mert úgy kényelmesebb volt neki. Tálcára tettem a két csészt, és letelepedtem mellé.

- Nagy, hoztam teát. Nem olyan jó, mintha Te készítetted volna, de remélem, ízleni fog.

Öreg, remegő kezébe fogta a csészt, majd kortyolt egyet. Sokáig ízlelgette szájában, majd így szólt:

- Látd, csodákra vagy képes. Sikerült úgy elkészítened, ahogyan én szoktam. - kegyes hazugság volt, tudtam, mert mikor belekóstoltam, olyan savanyú volt, hogy szinte ihatatlan volt.

- Mesélj! - kértem és fejemet ölébe hajtottam. Ő megsimogatta az arcomat, és így szólt:

- Én már olyan sokat meséltem neked az évek során. Most Te mesélj! Mondd el, mi az, ami bánt, mert látom, hogy valami nyomja lelked. Bátran!

Nagyot sóhajtottam és mesélni kezdtem. Nem volt éppen szép mese, mert kicsit elesettnek éreztem magam, és valahogyan nem akartam lát-

ni az élet szépségét. Elég hosszasan meséltem gondjaimról, de éreztem, minden perccel egyre szebbé vált minden. Megnyugodtam. Annak ellenére, hogy a problémáimra még nem tudtam a megoldást.

- Tudom, hogy nehéz most a lelked, mert életed olyan szakaszához érkezted, mikor kicsit bizonytalanná váltál, de minden széppé válik, csak hinni kell benne. Hinned kell magadban, a szeretet legyőzhetetlen erejében, és abban, hogy minden, ami ma még csak álom, az valóra is válik egy napon, ha van elég erőd, kitartásod és megingathatatlan hited, hogy dolgozz álmaidért.

Neked ajándékozom ezt a két csészét. Gondolj azokra a beszélgetésekre, amikor együtt teáztunk ezekből a csészékből. A forró ital melegítse fázó kezed, és lelkeddel érezd, hogy ott vagyok veled. Mindig legyen két csészéd, melybe teát tölthetsz és megkínálhatsz vele egy barátot. A teázás nem egy kapkodós tevékenység. Erre időt kell szánni. Úgy, mint a barátokra, családra, mert ezek a lelked kincsei. Nincs az a keserű tea, ami ne válna édes korttyá egy meghitt beszélgetés során. Mindig gondolj arra, ha szomorú vagy, hogy életedet úgy tudod széppé varázsolni, mint ahogyan a teát varázsoltad keserűből édessé. Az élet édesítőszere pedig azokban a dolgokban található, amit oly kicsinynek gondolunk, de mégis az a legédesebb.

Sokat eszembe jutnak ezek a szavak. Sajnos az egyik csésze költözés során eltört. Fájdalmam leírhatatlan volt, és akkor döntöttem úgy, hogy becsomagolom a megmaradt csészét. Hosszú évek óta már csak karácsonykor veszem elő, és akkor mesélek neki mindenről, mert tudom, hogy hallja ott fent. Barátokat viszont szívesen hallgatok meg egy tea mellett, mert olyan ajándékok ezek számomra, amit semmi kézzelfogható tárgy nem pótol. Öröm számomra, ha a keserű tea édessé tud változni.

***

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Kutasi Horváth Katalin: Megelevenedett hagyaték

Csak tudnám, hol vagyok! Az is érdekelne, hogy kerültem ide... Most még fekete-fehérben látok mindent, de lassan színekkel telik meg a kép. A kép? Igen, egyelőre olyan, mintha kívülről szemlélném az egészet, de hamarosan el kell fogadnom, hogy nagyon is valóságos, amit látok, én pedig nem annyira szemlélője vagyok már, hanem résztvevője.

Nem tudok nem tudomást venni róla, hogy itt ülök a kör alakú politurózott étkezőasztal mellett, s a csipkeszélű terítő közepén egy kobaltkék matricával díszített vázacska áll. Először olyan érzésem van, hogy befogad, meg tudnék indulni a váza szabálytalan geometrizáló keretét átlépve a természetbe, hisz a fák közt valamiféle misztikus fény dereng, s a szabályos formák harmóniájából a kócos lombok romantikus szeszélyének engedelmeskedve szívesen besétálnék. Sőt: kirepülnék a „szabadba”! De némiképp visszatérítenek ebbe a - már nem is olyan idegen - szobába a porcelán csipkeszerű motívumai, és figyelmeztetően hat rám a váza szájperemére festett vörös sáv is. Díszes, hatágú gyertyatartós bronzcsillár figyel, illendően viselkedek-e.

Eddig állt szerintem. De most magától beindul az ódon óra a széles szekreteren, s én felállok, hogy meggyújtsam a gyertyákat, hisz beesteledik közben. Azt hiszem, a szellemeket így elriaszthatom. Elgondolkodva, kis meghatottsággal szemlélem a rózsza- és levélformákkal, virágfüzérrel díszített ezüstözött alpakka gyertyatartókat, kissé horpadtak. De oly kedvesek a szívemnek, annyira ismerősek! Amúgy is, oly otthonosan kezdek itt mozogni, pedig... Azt sem tudom, hol vagyok. Még mindig nem jöttem rá.

Magától értetődő természetességgel kínálják magukat a tárgyak. Az előbb még nem voltak itt... Itt van például ez a teáskanna is! Gömbölyű, szürkés hasacskája csigavonalakkal telt, bambuszágak formálódnak rajta, szilvavirágokkal, bazsarózsákkal díszített. Fedélfogóján rózsaszín pettyes nyúl gubbaszt, nem mer moccanni, pedig legszívesebben elfutna, hisz a kanna füle és kiöntője sárkányt formáz. Az aranyozás pedig még különösebbé teszi az összhatást. A tejköntő, a cukortartó és egy-két csésze is előttem kacérkodik hasonló díszítéssel, de valahogy mind

egyedi, kissé mind más. Aztán váratlanul a csészék mellett ezüstkanalak jelennek meg, nyelvükbe kacsakaringós vonalakkal van belevázalozva valami. De hisz ez egy monogram: BB! Na most akkor hadd gondolkodjak egy kicsit! Nyilván nem Párizsban vagyok, és nem Brigitte Bardot lakásában! Ő azért egészen más környezethez szokott... Á! Minden világos! Bertuskáé lennének? Igen, meg mernék esküdni, hogy ezek a kanálkák Csucsáról valók! De... Talán még annál is régebbiek! Ja! A nagyanyját is így hívták! Szinte biztos, hogy Boncza Bertuka öröksége! Tehát... ezek szerint a Veres Pálné utcában ücsörgök, Csinszkáék első emeleti lakásának „vendége” vagyok. Á, az nem lehet! Hacsak... A jó múltkor egy fekete-fehér fotót nézegettem. Azt hiszem, képzeletben akkor egy kicsit besétáltam a képbe. Úgy látszik, akkor bent felejtettem ebben a szobában magamból egy darabkát, mely elkezdett növekedni, ott maradt néhány gondolatom, mely elkezdett burjánzani...

- Az álmok, a fantázia nem hiszem, hogy határt szabhatna... - hallom a kántáló hangot, amit még soha nem hallhattam, s mégis ismerős. Tudom, ki szól hozzám, akármilyen lehetetlennek is tűnik. De mire megfordulnék, hogy ellenőrizsem, tulajdonosa leül velem szemben az asztalhoz. Ledöbbenek. Ady sokat elmondó, bogárfekete szemébe nézek, nem tudok szóhoz jutni. Egyelőre képtelen vagyok élni a lehetőséggel. Ő meg kényelmesen rágyújt, a szék támlájára teszi karjait, balját, melyben a cigarettát tartja, kicsit előre lendíti, mintha mondani akarna valamit, de talán csak azt akarná tudni, mit is keresek itt, az asztalánál, s rá akar venni, hogy szólaljak meg végre. Bár az arca azt tükrözi, hogy mindent tud, belém lát, s talán jobban tudja, hogy kerülhettem ide, miért vagyok itt, mint én magam...

Míg kölcsönösen vizsgáljuk egymást, a semmiből kirajzolódik mellette Csinszka alakja, a dupla fodros nyakú blúzt viseli. Nem tudom, mikor és hogy került a kezébe a teáskanna, azt se, mikor és hogyan készítette a teát, mely ott gőzölög a „sárkány” száján át, de előkelő, finom mozdulatokkal kínálja fogyasztásra, és bár ott a szemében a kérdés, a gondoskodó háziasszony legyőzi benne a kíváncsi fruskát. De azért az utóbbi csak megkérdi:

- Mondja csak, ön nem szokott csengetni vagy kopogni?

Megrezzen a csészém, még jobban megbénul a nyelvem. De ő felkacag:

- Csak vicceltem! Cukrot?

Megrázom a fejem, majd nagy nehezen kibököm:

- Ugye tudják, hogy csak a képzeletem tréfálkozik velem...

- Persze, barátom, de higgye el, ez önt jobban zavarja, mint minket.

Lazítson, adja át magát a teázás örömének! Nem mindig kortyolhatja ilyen előkelő társaságban! Ki tudja, a következő pillanatban tán ellianunk, elgőzölgünk, s bizony bottal ütheti a nyomunkat! - kacagott fel Ady. - Nincs bele egy kis bor, szívem?

- Mindjárt. Vojnica, kérlek...

- Szóval mi zavarja annyira? Nem ízlik a tea? - szegezi nekem a kérdést Ady, mikor a kis bihari román cselédlányt kutatja szemem. Már nem is lepődöm meg igazán, honnan termett elő a borral.

- Itt valami nem stimmel... Igazán örülök, hogy láthatom, s pláne, hogy ilyen jó formában van, de...

- Ha itt vagyunk, akkor legjobb esetben is 1917-et írunk, ugye, tehát jóval megviseltebbnek, betegnek, megfáradtnak kellene lennem. De milyen csodát tesz egy csésze tea! Nem ízesíti meg ön is egy kis borral?

Már megint csak a fejem rázom, s miután bátorságot érdemlek pár korty teából, kissé hebegve válaszolom:

- Ön sugárzik a tettvágytól, könnyedén társalog, ereje teljében van, kellően cinikus, nyoma sincs levertségének, gyengeségének.

- A tea...

- Nem, nem, ilyen csodát azért nem tud művelni! De azt hiszem, rájöttem a miértre! Bennem elevenedett meg egy kép, vagyis én keveredtem bele egy fényképbe. Annyira tud élő és hiteles lenni ez a szituáció, amennyire szabadjára merem engedni a fantáziámat, de még sokkal több részletet kéne tudnom mindehhez. Amúgy meg összerosom a benyomásaimat, ismeretfoszlányaimat, kaotikusan kavarnak bennem a valóságelemek, tények... Még nem vagyok elég érett egy ilyen találkozáshoz, talán újra eljövök, később.

- Itt hagyná ezt a remek teát? - kérdi Csinszka, aki épp most akart újra hörpinteni belőle.

Ránézek a házaspárra, aztán a kobaltnék vázácskára, a terítőre, majd a csészémre, melynek bazsarózsája, szilvavirágja és minden mintája elfeketedett, a váza is fekete-fehéren álldogál az asztal közepén, a porcelánon hívogatóan kitágult a geometrizáló keret, melyen átlépve a lombjavesztett, csupasz karú fák közé lépek. Ezek a fák a Nemzeti Múzeum kertjében néznek le ránk, a gyászolókra, kik az előcsarnokba tartunk, hisz itt ravatalozták fel Adyt, s mi innen kísérik őt majd a Kerepesi temetőbe. Most legalább egyből tudom, hol vagyok! Megelevenedik a hintó és a villamos színe, majd a többi apró részlet. És tudom: az előzőhöz hasonló módon kerültem ebbe az 1919. január 29-én készült képbe is, ahonnan valószínűleg még mindig nem önmagamhoz, hanem egy másik fénykép történéseihez érkezem vissza.

Kühne Katalin: Ötórai tea

Fülembe cseng egy régi dal: „Járom az utam, macskaköves utam...” A miskolci Főutcat Széchenyiről nevezték el, de mi másképp hívtuk a belvárosi egyenes utca két oldalát: Forint volt az egyik, Fillér a másik. Régen, a 19. században kalapos dámák, gombos végű, faragott sétapálcás, díszmagyarba öltözött urak sétáltak. A 20. század hatvanas-hetvenes éveiben itt flangáltak a fiúk kopott farmerben, vagy lötyögő, hosszú shortban, kézzel festett, direkt fakó pólóban, a lányok bő ujjú muszlin blúzban vagy csipkés, horgolt toppal és forrónadrággal páváskodtak. Tupírozott hajukba időnként belekapott a szél. Az egyen lábbelik a műanyag „vietnámi papucsok” voltak, amit csak mezítlábbal lehetett hordani. Nyár volt, hőség, az utca telistele emberekkel. Bronzbarna bőrű bakfisok a strand után miniszoknyában feszítettek, a fiúk csoportokba verődve a kapualjakban cigiztek, ha előttük elvonult egy csinos lány, füttyögtek. Ezt a lányok örömmel konstatálták, mosolyogva viszonyozták. Közülük kirítottak a hőség ellenére súlyos, meleg posztó bekecsű, bársonynadrágos urak, és a földig érő selyemszoknyás vénasszonyok, hatalmas virágbokréta szalmakalappal fejükön. Őket a fiatalok kinevették, az öregek viszont méltatlankodva megjegyzéseket tettek rájuk: „Ezek a mai fiatalok! Már semmi sem a régi! Kifordult sarkaiból a világ! Mire vezet mindez?”

Délutánonként akkor még néhány étteremben pezsgő élet folyt. Ötórai teát tartottak, ahol egy kis létszámú zenekar élő muzsikát szolgáltatott. A fiatalok és az idősebbek közül is többen betértek ide. Az ifjúság átöltözött, mert az ilyen helyeken szigorú szabályok uralkodtak: „A fiúk fehér inget, nyakkendőt, sötét öltönyt viseljenek, a lányok zárt nyakú, hosszú ujjú blúzt, sötét szoknyát”. Utóbbiak közül egyre többen hordtak már magassarkú cipőt, amiben időnként botladoztak, de ez volt a sikk. A legtöbben félcipőben topogtak. Az ötórai teára már hetekkel előtte kellett lefoglalni az asztalt, az ajtóban zord arcú őrök megrostálták, kit engednek be. Igazolványt kértek, mert 18 év alattiaknak itt nem volt helye. „Garde dame” nélkül egy lány az utcára sem mehetett este 8 után nemcsak a tanév folyamán, de még nyáron sem. A bálokon is kötelező volt a kíséző, legtöbbször az anyukák büszkélkedtek lányukkal. Emlékszem, egyszer a nővéremmel és barátjával mentünk el a nyári szünet alatt egy ötórai teára. Éppen táncoltunk, amikor mellettünk észrevettem egyik tanáromat. Hiába próbáltam arcomat eltakarni, meglátott. Szeptemberben megkaptam érte az igazgatói megrovást. Hiába tiltakoztam, hogy nővéremekkel voltam, ez nem számított.

A másik emlékem az Ady-híd melletti ifjúság számára épült presszóhoz, a Fórumhoz kapcsolódik. A táncest előtt órákkal már hosszú sor várakozott az utcán. Nem jutottunk be, szomorúan vettük tudomásul, hogy már nem férünk be. Kintről lestünk be az ablakon, sóvárogva tekintettünk a boldogan táncoló „kiválasztottakra”. Ropták a rock and rollt, vagy beszélgettek egy tea vagy Bambi mellett az asztalok mellett. Híres zenekarok váltották egymást, akik a Luxemburgi Rádió adásából tanulták meg Elvis és a Beatles dalait. Maguk sem tudták pontosan, mi a szöveg, csak hallás után próbálták utánozni őket, a gitármuzsika is kezdetleges volt, a halandzsaszöveg és a banda játéka mégis csodálatosnak tűnt. Élveztük ezt a zenét otthonunkban és barátainknál is, a névnapokat, születésnapokat felváltva ünnepeltünk együtt. Néha recsegett vagy sípolt a rádió, de mi így is élveztük, táncoltunk éjfélig, amikor értünk jöttek szüleink. Alig akartuk abbahagyni, de akkor még a szülők irányítottak, rájuk mi hallgattunk. Még ma is évenként többször összejövünk, ifjúságunk kedves emlékeit idézgetjük.

A Polóniában apró asztalkánál ültem barátommal. Ittuk a teát, közben „megváltottuk a világot”. Egy éppen frissen megjelent verseskötetet böngésztünk. „Milyen jó lenne, ha eljuthatnánk egyszer Párizsba, ahol minden utcakő azokról az írókról, művészekről mesél, akik ott éltek.” Elhatároztuk, ha majd dolgozni fogunk, keresetünkéből összespóroljuk az árát. Addig csak faljuk majd a könyveket, képtárakat látogatunk, ahol híres festményeket, szobrokat látunk. Ábrándoztunk, ez akkor még elérhetetlennek látszott. Akkor még csak olimpiát vagy világ bajnokságot nyert sportolók (közülük sem mind), katonatisztek, miniszterek utazhattak Nyugatra, a pórnép nem.

Megvalósult ál munk, igaz, csak 1977-ben, tíz évig gyűjtögettünk, míg sikerült kijutni a művészetek városába és a Loire-menti kastélyokba az Express Utazási Irodával, repülővel. Felejthetetlen élmény maradt ez az út. Ma már fiaink, lányaink, unokáink is könnyen utazhatnak, ihatják a párizsi, londoni, amerikai városokban, vagy a tenger mellett a teaházakban a gyümölcssteát, a kávéházakban a frissen őrölt, pörkölt kávé, vagy a kocsmákban, éttermekben a különböző színű alkoholos italokat. Mi akkor örültünk, hogy a metróval az egész várost bejárhattuk, az utcákon barangolhatunk, lejárhatjuk lábunkat a múzeumok, kastélyok termeiben. Egész nap gyalogoltunk, az ötven dollárból ilyenekre nem telt, hiszen a metróra és a múzeumi belépőkre ment el kis pénzünk. Járkáltunk a sokfajú, sokszínű embertömeg között, itthonról vitt szárított magvakból készítettük esténként a teát, napközben pedig csak néztük a teraszokon üldögélőket, akik békésen beszélgettek egy-egy tea vagy abszint mellett. A pezsgő nagyon drága volt, egyszer vettünk habzó bort, amit vörösborral kevertünk, éjjel a társasjáték közben ittuk meg a szállodában. Nem volt az igazi, de mi boldogok voltunk. Csak jóval később, egy évtized múlva ismerhettük meg az igazi pezsgő ízét. Örök emlék marad a Louvre, a Rodin Múzeum, a Montmartre zajos, pezsgő élete. Híres festők, szobrászok, zenészek, írók, költők lábnyomában járhattunk, felkerestük azokat a helyszíneket is, ahol Ady, József Attila, Illyés Gyula és a magyar festők éltek. Előtte az útra felkészültünk, átnéztük az albumokban lévő alkotásokat, elolvastuk a művészek életrajzát. Az ötven dollárból képeslapokat hoztunk haza és fényképeztünk rengete-

get, amit azóta is gyakran előveszünk. Ezek emlékeztetnek arra a tíz napra, amikor feldagadt lábakkal feküdtünk le, de másnap késő éjszakáig újra róttuk a várost. Érdekes volt.

A mai zűrzavaros világban már elmélkedhetünk arról, rászánjuk-e magunkat egy ilyen útra, mert a robbantások, zaklatások bármikor, bárhol előfordulhatnak. Talán jobb el sem indulni, hiszen itthon is kortyolhatjuk a teánkat vagy a pezsgőnket, tokaji aszúnkat barátainkkal. Kucorodjunk egy kényelmes fotelbe, vegyük elő valamelyik kedvenc írónk kötetét, vagy régi barátainkkal beszélgessünk hajnalokig éppen megoldandó feladatainkról, vágyainkról, élményeinkről. Poharunkba töltsünk egy jó vörösbort, örüljünk annak, hogy még remélhetünk, átélhetünk újabb és újabb szép találkozásokat, járhatunk együtt az erdők ösvényein, gyönyörködhetünk a természet szépségeiben, épített örökségünkben, vagy igazi szellemi kihívásokkal nézhetünk szembe, amelyek segítségével megváltoztathatjuk szűkebb és tágabb világunkat. Éjjelenként pedig egy békésebb, szebb világról álmodunk.

Farkas Erzsébet: Teával emlékezve

Kint zord idő tombol
Bent a tűz lángja táncol
Melegség tölti be a szívünket
Felidézünk sok-sok emléket

Kezünkben forró csésze
Finom illatú tea van benne
Felidézi a tavasz sok színét
Virágba boruló fák szépségét

Előjönnek ifjúságom szép napjai
Akkor még tudtam az emberekben bízni
Amikor az egész család együtt teázott
Mindenki ott volt, senki sem hiányzott

Jártó Róza: Teadélután

Még most is, hogy lassan elérem a nyugdíjaskort, ha megérzem a tea illatát, vagy meglátok egy teáscsészét, eszembe jut az érzés, amikor bakfisként rám talált az első szerelem.

Tizenhárom éves voltam. Minden kis cetlire felírtam, hogy Jóska, meg persze a füzetembe, és kis szíveket rajzoltam és beleírtam, hogy Jócó + Kata, meg ilyesmit.

De Jóska valamiért rám se nézett. Pedig mindig ott voltam a közelében. Ha mellette ültem is, átnézve rajtam, a másik oldalamon ülő Pistához, a bátyámhoz beszéltem.

- Jössz teadélutánra? - kérdezte Pista.

- Naná! Ki nem hagynám! - válaszolta Jóska.

- Melyik lányt viszed?

Ezt a kérdést hallva hevesen verni kezdett a szívem.

- Engem! Engem! - kiabálta a szemem.

- Csak vinném - nevetett össze a két fiú a fejem fölött.

Éreztem a lehetőséget és elhatároztam, hogy mindenképpen ott leszek a minden hónap első csütörtökjén megtartott teadélutánon. A nagyszünetben be is kopogtam az úttörőszobába, ahol Ili néni székelt, aki a teadélutánok lebonyolításáért és megszervezéséért volt a felelős.

Ili néni be is írt a listára és a kekszesekekhez is. A rend az volt, hogy a lányok vitték a kekszet és a piskótát, és a fiúk meg gondoskodtak a teáról, a cukorról és arról, hogy legyen lemezjátszó és lemez is a tánchoz.

Nagyon bátor dolog volt ez a tettem, mert a szüleim nem nagyon engedtek el otthonról, és főleg gardedám nélkül. Arról meg nem is álmodhattam, hogy Pista bátyám felvállalja, hogy elkísér, akár a teadélutánra is.

Ha eljött a moziban a matiné ideje, ami minden második vasárnap volt, akkor is a film végétől tíz percre otthon kellett lennem. Olyan meg még véletlenül se fordulhatott elő, hogy a délutáni filmet megnézzem, ha nem volt valaki, aki elkísérjen. Nagyon nehezen viseltem lelkiileg, hogy alig öt percre laktunk a mozitól, és ezért én nem lófrálhattam a fiúkkal se. Irigykedve hallgattam a lányok elbeszélését, hogy milyen

édesek voltak az ipari tanulók, amikor mentek haza és a fiúk bandástól kísérték őket egész a házukig.

Végül is a régi trükkhöz folyamodtam, amit a lányoktól tanultam el, és azt mondtam, hogy ez egy úttörő feladat.

- Igazából nem is hazugság volt ez, hisz a nevem ott volt már Ili néni listáján - nyugtatgattam magam.

Persze arra nem számítottam, hogy ha úttörő feladat, akkor az egyedüli ruha, amit felvehettem, az úttörő egyenruhám volt. Ha az egyenruha, akkor az egyenruha, ennyit Jóska megér nekem - döntöttem el.

Alig vártam azt a bizonyos csütörtököt. Még arra is ügyeltem, hogy se magatartási, se tanulási probléma fel ne merüljön, amiért eltilthattak volna a teadélutántól a szüleim.

Anyu süített fahéjas és gyömbéres kekszet, amit magammal vihettem. Az egyenruhához való cipőmet is kitisztítottam és mindent, ami az egyenruhához tartozott is, feltettem a hófehér blúzhoz. Persze a sapkán kívül. Mert azt azért egy teadélutánra mégse akartam vinni. Anyu a hajam felűzte lófarokba és már indulhattam is.

Eldöntöttem magamban, hogy azért se fog bántani, hogy nem a szép abroncsos szoknyám van rajtam, a csipkés blúzommal és az újonnan vett kardigánnal. Ezt a malört, hogy egyenruhában megyek, majd különleges kedvességgel fogom ellensúlyozni. Amúgy meg most is, mint mindig, nem csak én leszek egyenruhában, hanem a megjelent lányok fele, vagy még többen. Persze a többiek a teadélután kedvéért mentek, én meg ugye a Jóska kedvéért. Azért ez nem mindegy.

Hamar beértem az iskolába és persze a terembe is, ahol már gyülekeztek a fiatalok erre az igazán kedves és divatos összejövetelre. Először a kekszet raktam ki egy tányérba és tettem oda, ahol az asztalon már az illatos teák sorakoztak az iskola konyhájáról elhozott bögrékben.

Ezután megkerestem a szememmel a fiúkat és odamentem Pista bátyámhoz, aki Jóskával a lemezjátszót kezelte. Bátyám legnagyobb meglepetésére egy testvéri pusztit nyomtam az arcára, és Jóskának meg a karját fogtam meg, úgy köszöntem neki. És már mentem is azoknak a lányoknak a csoportjához, akik épp úgy, mint én, egyenruhában voltak.

A fiúk egy igazán divatos Németh Lehel-számot tettek fel a lemezjátszóra. Ili néni fel is pattant az asztal mellől és tapsikolva szólította fel a fiúkat, hogy kérjék fel a lányokat egy táncra. Elég erélyes nőgátásra, végre minden fiú táncolt valamelyik lánnyal. Jóska is. És ugyan ki vel ropta, mint Évával, az orvos lányával, aki ropogósra keményített abroncsos szoknyában, csipkeblúzban és az ÁFÉSZ boltban vásárolt divatos kardigánban simult az én Jóskámhoz. Magam se értettem, mi vitt erre rá, de odaléptem az asztalhoz, felkaptam egy csésze teát és Jóska fejére öntöttem.

Mit tagadjam, azóta se szeretem a teát, habár nem ez a finom, illatos itóka volt az oka, hogy egy pillanat alatt múlt el életem első szerelmi érzése.

Györi Nagy Attila: Mónikából nő lett

- Gyere, igyunk meg egy teát! - invitálta be Mónika barátnőjét magukhoz. Sokszor töltötték együtt az időt Timivel iskolán kívül is. Egy osztályba jártak, sőt, mindketten ugyanarra a háztartási ismeretek szakkörre iratkoztak be. Délután hol egyiküknél, hol másikuknál tanultak közösen. Barátságuk évek óta tartott és nem veszélyeztette semmi. Eddig. Mert az ő életükben is megjelentek a férfiak. Mónikának megtetszett Roland, aki viszont láthatóan Timire vetett szemet. Nem reménytelenül, mert a szimpátia kölcsönös volt.

Bementek a kocsizobába, Mónika feltett vizet forrni, kicsomagolt pár csokis kekszet és lehuppant kedvenc foteljába.

- Vegyél sütit! A víz mindjárt forró lesz.
- Kösz. Ez nagyon finom, a múltkor is ízlett - Timi is elfoglalta megszokott helyét a kanapén.
- Milyen teát kérsz? Én epreset iszok.
- Az jó lesz nekem is.
- Megbeszéljük a szombati bulit?
- Persze. Mit akarsz megbeszélni rajta?
- Tényleg Rita meghívta az egész osztályt?

- Azt mondta, az anyja ragaszkodott hozzá. Ilyen még nem volt, az biztos. Ott lesz az összes lúzer. Ki tudja? Lehet, ettől lesz érdekes - kacagott fel Timi.

- Azt kétkem, hogy tőlük érdekes lenne - húzta el a száját barátnője. - Majd csak túléljük valahogy. Remélem, hamar hazamennek.

Még elhangzott pár érdektelen mondat, üres fecsegés, amiket Mónika csak bevezetésnek szánt a beszélgetésben. Várta a pillanatot, mikor térhet rá a lényegre. Két korty tea után rá is kezdett:

- Attila is ott lesz?

- Biztosan. Miért kérded?

- Csak azt ne mondd, hogy neked nem tetszik. A legjobb pasi az egész suliban.

- Nem rossz, az tény. De a legjobb Roland -Timi, ahogy kimondta a nevét, arca egyből elkezdett pirosítani. Ezt Mónika azonnal észrevette. Hát valóban jól sejtette, barátnője is szemet vetett rá.

- Roland? Na ne viccelj! Nem rossz pasi ő se, az biztos, de Attila bokájáig se ér. Helyesebb is Rolandnál, ráadásul ő a focicsapat kapitánya. Minden lány álma. Sajnos nekem esélyem se lehet nála, az ilyenek mindig a legszebbet akarják maguknak. Az első számú fiú az első számú lányt.

- Komolyan beszélsz? És mégis ki az első számú lány? Ki az, aki különb nálad?

- Aranyos vagy, de ki lenne más, mint te!

- Komolyan így gondolod? Nagyon köszil! -Timi eljátszotta a naivat, persze, tisztában volt ő is vele, hogy nincs vetélytársa az iskolában.

- Te, mint a sulis királynője, megérdemled magad mellé a királyt. Ráadásul, ha jól láttam, nem vagy közömbös Attilának. Egy ilyen kapcsolat megerősítené a királynői rangodat, sokkal jobban tisztelnének. Jövőre végzősök leszünk, most már ideje trónolnod, nem gondolod?

- Igazad lehet. Elég magas, jól mutatna mellettem. Nemsokára itt a bál is, muszáj lesz kísérőt találnom.

Miről beszéltek a továbbiakban? Mónikát már nem érdekelte. Elérte, amit akart, amit előre eltervezett. Most már szabad az út Rolandhoz. Elfecsegett még pár órát barátnőjével, bőszen bólogatott neki és izgatottan gondolt a szombatra. Fel kell készülnie a második menetre is, konkrét tervet kell készítenie a trófea becserkészéséhez. Tizenhárom múlt tavasszal, és lehet, kicsit korábban, mint mások, de immár végérvényesen, visszavonhatatlanul is Mónikából nő lett.

Kutasi Horváth Katalin: Te-ázás

- Világgal egygé
Válhatok teám által,
Őrzöm a titkát.

Szomjas a bensőm,
Egyediségem tárul
Minden korty révén.

Szívem lenyugszik,
Meghallom, mit súg elmém,
Leszűröm hangját.

Magamat újra
Jól leforrázva érzem,
Kιάzott lelkem.

- Össze is zúzhatsz,
Porladva ráeszmélek:
Élénkké teszek.

Kóstolgatsz, szürcsölsz,
Vágyaim gőzölögnek.
Rád telepednek?

- Eloszlik párád,
Keserűbb minden perced,
Éveid múlnak.

- Aromám őrizd,
Jól zárj el szíved mélyén,
Gyengül erőm már.

- Több kell belőled,
Teltebbnek hiszem létem,
Erőssé formálsz.

- Felöntesz újra?
Igaz, fakóbb varázsom,
Idézd a régi t!

Megfogtam csészéd.
Hagyod, vagy szabadulsz tán?
Elütök, érzed.

- Maradj, szorítlak,
Átszínezted a létem.
Belém ivód tál!

- Keringek benned?
Felpezsdítem a véred?
Hatok szívedre?

- Ál talad teljes
összhangban van világom,
Őrizlek hol tig.

Száraz még lelkem,
Egyediséged érzem,
Szürcsölnöm kell még!

- Könnyeddel áztatsz,
Homályos vágyad tisztul.
Kit láatsz most bennem?

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
